

γον αἰσθησιν. Καὶ ὅμως ἐνῷ ἔγῳ εἴμαι δυστυχὸς, σὺ καθίστασαι δυστυχότερά, οὐδὲ δύναται ἡ δυστυχία σοι νὰ γλυκάνῃ τὰς πικρίας μου ὁ θάνατός σου μάλιστα ἡθελεν αὐξῆσαι αὐτάς. Μή δὲ ἀνάγκαζε με νὰ ἔπηγηθῶ τὰ αἰτια τῶν θλίψεών μου, τὸ όποιον ἡθελεν ἀναζήνει τὰς πληγάς μου πικρότερον· καὶ δι' ἐμέ, καὶ διὰ σὲ, ἀγαπητὴ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ πάθη ἐκτραχωδούμενα φέρουσιν ἀνεσον, οὐχὶ τὰ ἴδια μου. Δὲν γνωρίζεις, Κλεοπάτρα, δὲν δύνασαι νὰ μαντεύσῃς τὴν φύσιν τῆς θλίψεώς μου, καὶ διὰ τοῦτο ὑπόσχεσαι καὶ τὴν ζωὴν σου. Ἀφες, ἀφες, ἀνώκα κάρη, νὰ καταφάγῃ τὸ μυστήριον τοῦτο μόνην τὴν καρδίαν τοῦ Μελέχυρου ὁ θάνατός μου ἵσω; σοὶ ἀποδώσει τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὑποίαν καὶ σὺ καὶ οἱ γονεῖς σου καὶ οἱ γονεῖς μου ἡ πισταν ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης ήμῶν. Καὶ βλέπεις; ὅτι ἡ ἀσθενεία μου προσκίνει εἰς τὸ γείρον; καὶ ὁ θάνατός μου ἵσως δὲν εἶναι μακράν. Τίς οὐδὲν ἀν διέπεις; ηδὲ ζωῆς μου δαυλὸς δὲν καίεται τὴν ὥραν ταύτην;

— Καὶ ὅμως, Μελέαγρε, θέλεις ζήσει, καὶ πρέπει νὰ ζήσῃς; ὁ δαυλὸς σώζεται ὑπὸ τῆς καλῆς Πενθερᾶς; μου, τῆς ὑποίας τὴν ἐξιδιασμένην ἀγάπην πρὸς σὲ καλῶν; γνωρίζεις; δὲν θέλεις ἀποθαίει λοιπὸν, Μελέαγρε; ἵσως θέλεις οὐ ποφέρει ἀκόμη λοιπὸν, ἐκνέει μὲ ἀγαπᾶς, ὅστιν ἔγῳ σὲ, μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸν γυιοθόρον τοῦτον τοῦ μετηρίου σου σκλήληκα. σοὶ ὑπέσχομαι καὶ τὴν σύμπραξίν μου.

— Ο, Κλεοπάτρα, ἀν ἐγνώριζες τί ζητεῖς! ἀν ἐγνώριζες! Δύνασαι, Κλεοπάτρα, νὰ μεταβάλῃς καὶ τὴν γυναικείαν φίσιν; ἐκνέει τοῦτο δύναμαι τότε καὶ ἔγῳ νὰ σοὶ ἐκμυστηρευεῖμ.

— Καὶ ὅμως ἔγῳ, Μελέαγρε, ἔγῳ μαντεύω, οὐ κάλλιον, γνωρίζω, καὶ δὲν διστάχω ἔγῳ νὰ σοὶ τὸ διηγήθω, διὸς νὰ σὲ πείπω ἔτι μᾶλλον, ὅτι σὲ ἀγαπῶ οὐδὲν ἡττον. Οὐδὲ τῶρα δὲ ἡθελα τολμήσει νὰ σ' ἐρωτήσω, οὐ νὰ σὲ εἴπω διέπεις; Εἰς τὸν ἔρωτας ἡδονή, οὐ σὺ, Μελέαγρε, οὐδίος πρὸς τοῦτο δὲ μοὶ ἔδιδες ἀφορμήν.

Ἐνθυμεῖσαι, Μελέαγρε, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις πρὸ ημερῶν εἰσεγάρησεν ἔως ἐδῶ ζητεύων; ἐνθυμεῖσαι, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἀνδρὸς τούτου σὲ ἐτάραξε, καὶ μὲ ηρώτησες λεπτολίγως περὶ αὐτοῦ καὶ τότε, καὶ ἔκτοτε μὲ ἐρωτᾶς περιεργότερον; Πᾶς ἀδιάφορος, Μελέαγρε, τί ἡθελεν ἐξετάσει περὶ ἔνας ἐπαίτου; Ἀλλὰ καὶ χρ' ἔτερου τὶ ἐνδιαφέρει μίκιν σύζυγον νὰ σχολιάσῃ καὶ αὐτὴ λεπτολόγως ἐρωτησιν ἀπλῆν τοῦ συζύγου της; ... Ἀλλὰ Μελέαγρε, οὐδὲ εἰς σὲ εἶναι ἀδιάφορος ὁ περὶ οὐ διλόγης ἀνὴρ οὗτος, οὐδὲ εἰς ἐμέ. Εἰς σὲ ἵσως διήγειρεν ἀναμνήσεις τινὰς, καὶ εἰς ἐμὲ ὅμοιώς. Τὰς ἴδιας σου δὲν γνωρίζω, ἀν καὶ δύναμαι νὰ μαντεύσω, περὶ δὲ τῶν ἴδιων μου μόνον ἀκουσον σὲ παρακαλῶ, Μελέαγρε.

Ἀνεσηκώθη ὀλίγον ὁ Μελέαγρος, ἐζήτησεν ὀλίγον ὅδα τος ψυχροῦ· διύτι θέρμη ἐφαίνετο ἔτι κατέφλεγε τὴν καρδίαν του. Τὸ πρότωπόν του τὸ ἔως τότε ὀχρόν, ἐνόμιζες ὅτι ἐξέπεμπε σπινθῆρας φλογῆς· ἔπιε, καὶ κατέπεσε πάπλων ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἔχων προσηλωμένους περιέργως τοὺς ὄφθαλμούς του εἰς αὐτὸ τὸ στόμα τῆς Κλεοπάτρας, ητις ἐξηκολούθησεν ὡς ἐφεξῆς.

— Τὸν ἄνδρα τοῦτον δὲν εἶδον ἄλλοτέ ποτε, Μελέαγρε, εἰ καὶ ἐνθυμεῖσαι στήμερον, ὅτι πρὸ ἐξ ἑτῶ περίπου τὸν εἶδον ἄπαξ, ως ἔξης θέλεις πληροφορηθῆ ἐκ τῆς παρούσης διηγήσεώς μου. Αφοῦ δὲ γρόνυσ σὺ κατάκεισαι ἀσθετῶν, καθ' ἡμέραν σχεδὸν φάνεται ἐπὶ τῆς θύρας του ὕπου μου ζητεύων, καὶ πάντας ἀναγκάζομαι, οὗτος εἰπεῖν, καὶ ἀκουσα νὰ τὸν ἐλεῶ. Λέγω ἀναγκάζομαι, ζομαι, διότι μὲ ζητεῖ ὑπὲρ τῆς ἰργίας σου. Ακούεις, Μελέαγρε; ὑπὲρ τῆς ἰργίας σου. Τιῦτο, ναι, εἶναι ἀπλούστατον ἵσως καθ' ἔκτο καὶ ἐπιπολαίως θεωρούμενον. Αλλὰ δὲν εἶναι καὶ πραγματικῶς τοιῦτον, καὶ ἀκουεις παρακαλῶ. Εάν, ἐνῷ εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς θύρας, ἐὰν κατὰ τύχην ἡκούετο τις στεναγμός σου, ἐψαίνετο καὶ τοι μὴ θέλων, ὅτι συνεμερίζετο τοὺς πόνους σου. Η ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ἀλλοίωσις εἰσωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ποὺς τωτοις πολλάκις μωρότερον ἵσως μὲ ηρώτα, λυπεῖσαι, Κυρία, τὸν Ήροα Μελέαγρον; καὶ πίστευσόν μου ὅτι πολλάκις η ὥργιζομην διὰ τὴν προπέτειάν του ταύτην, η ἐγέλων διὰ τὴν μωρίαν του. Μολονότι, Μελέαγρε, οὐ ἀνηρούτος δὲν φαίνεται μωρός; Ναι, Μελέαγρε, εἶναι μυτσιηράδης ἀνθρώπος. Πλὴν ἔστω, ας; θεωρηθῶσι τὰ ὑποία ἀνέφερα περιστατικά ἀπλά, καὶ οὐδὲν πλέον. Διατὶ ὅμως σὺ τοσούτον ἐταράχθης εἰς τὴν θέσην αὐτοῦ, καὶ μάλιστα συγγάζεις ἡδη περὶ σὲ ἄλλου τινός νὰ μὴ μ' ἐρωτᾶς, πήν περὶ αὐτοῦ; Δεδούσθι ὅμως ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἀπλή, καὶ οὐδεμίᾳ; η ὀλίγης προσοχὴ; ἀξία περίστασις. Δεδούσθι. Άλλ' ο, τι θέλεις ἡδη ἀκούσει περὶ αὐτοῦ τούτου, δὲν θέλει φανῇ πιστεύω ἀπλούν υὔτε ἐκεῖνο υὔτε ταῦτα, καὶ ἀκουσον-

Ἐγκύμεισαι ὅτε καὶ σὺ, Μελέαγρε, καὶ οἱ ἄλλοι ἀριστεῖς ἐπέβητε ἐπὶ τῆς Αργούς, μέλλοντες ν' ἀποπλεύσετε διὰ τὴν Κολυμβα, τότε κατῆλθον εἰς τὸν αἰγαλὸν ὃλος σχεδὸν οἱ οἰκεῖοι τῶν Αργοναυτῶν, προσέμπτοντες ἔκαστος τὸν οἰκεῖον, καὶ ἔγὼ σὲ, Μελέαγρε, μετὰ τῶν ἄλλων συγγενῶν. Ήτον, ἀν ἐνθυμηθεῖς, η τρίτη τότε ἡμέρα μετὰ τὸν ἀρβαθῶνα μας. Τίς ἐπὶ σοὶ ἄλλος ἡδίνατο νὰ ἔγῃ συμφέρον, παρὰ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἐμέ; Καὶ ὅμως, Μελέαγρε, πολλὴν ἐντύπωσιν μοὶ παρέσγεν ἡ ἐπὶ σοὶ σύντονος προσοχὴ ἀγνώσιου τινός ῥακενούτου, ὁσιες καὶ ἐφαίνετο ξένος μὲν πρὸς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο πλήθος, καὶ κρυπτόμενος μάλιστα ἀπ' ἐκείνου, ἐνδιαφερόμενος δὲ μόνον πρὸς σὲ, καὶ εἰς σὲ μόνον προσβήλεπων ἀπλήστως, οὐδὲ παντάπασιν ἀδιαφρόως· Η περίστασις αὐτή, Μελέαγρε, διηγείρειν ἐν ἐμοὶ θερμὴν ἐπιθυμίαν καὶ περιέργειαν νὰ μάθω, τίς ἡτον ὁ ἀγγωνατος ἐκεῖνος, καὶ ὅποιον εἶχεν ἐπὶ σοὶ συμφέρον· Άλλα γνωρίζεις τὰ Ἑλληνικὰ ἐθιμα, ὅτι δὲν εἶναι εὐκολὸν να διαλέγεται γυνὴ πρὸς ἄνδρα, καὶ μάλιστα ἀγνωστον. Καὶ ὅμως η περιέργεια μου ἐπληρώθη μετ' ολίγον, η μᾶλλον εἰπεῖν, ηγῆσο πολὺ περισσότερον ἔκτοτε διὰ τὴν ἔξης περίστασις (ἀκολουθεῖ).

ΘΥΕΛΛΑΙ ΚΑΙ ΤΥΦΩΝΕΣ.

Θύελλα λέγεται η βιαία καὶ ἀσυνήθης ὄρμη μέρους τῆς Αττικοσφίρας· Γεννᾶται δὲ ἐκ τῶν ἀτμῶν, τοὺς ὅποιους συμπυκνοῦσιν ἀνεμοὶ ἀγτιθέτως πνέοντες· Διὰ

τοῦτο καὶ ὅπου οἱ ἀρμοὶ ἀκολουθοῦσι τὸ φεῦμα τῶν τατ-
κτικῶν ἀνέμων, ἐκεῖ ποτὲ δὲν συμβαίνεις θύελλοι, ὡς
λ. χ. εἰς τὴν Διακεκαυμένην ζώνην. Άλλι εἰς τὰς Εὐ-
κράτους ζώνας, καὶ μάλιστα ἐκτὸς τῶν Πολικῶν Κύ-
κλων, αἱ θύελλαι εἶναι συγχότεραι, καὶ πρὸ πάντων
ἐν ὥρᾳ χειμῶνος. Καταστρεπτικώτεροι δῆμοις εἶναι οἱ
λεγόμενοι ταφῶνες, αἵτινες γεννῶνται ἐκ τῆς ὑπερβο-
λικῆς ἐπιτοπίου ἔξτημάσεως καὶ ἐπισωρεύσεως ἀτιῶν ἐν-
τῷ αὐτῷ τόπῳ, οὐχὶ δὲ ἐξ ἀντιθέτως πνεόντων ἀνέμων.
Ἔνας δὲ οὗτοι απανιώτεροι μὲν εἰς τὰς Εὔκρατους ζώνας,
συγχότεροι δὲ εἰς τὰς Κατεψυγμένας. Ηγαντής τῶν
τυφώνων εἶναι τοσοῦτον ὑπερβάλλουσα, ὥστε ὑπερβαίνει
καὶ τὴν τῆς ἐκπυρσοκροτούστης πυρίτιδος, ἐκριζόνουσα
δρυμοὺς καὶ κάμας ὄλοκλήρους.

Διὰ νὰ δώσωμεν ιδέαν τινὰ τῆς παραδόξου δυνάμεως
καὶ τῶν καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ἀναφέ-
ρουμεν ἐνὸς τυφώνος ἀποτελέσματα ἐν Γουαδελούπῃ κα-
τὰ τὴν 25 Ιουλίου 1825.

Τρία πυροβόλα τῶν 24 μετετοπίσθησαν μέχρι τοῦ
τείχους. Πλοῖον (γολέτα) ναυτηγούμενον ἦτι συνετρίβη,
τοῦ ὅποιου τὰ συντρίμματα διεσκορπίσθησαν ὥδε κά-
κεῖσε. Ήέντε πλοῖα ἐν τῷ λιμένι κατεβυθίσθησαν, ἐξ ὧν
τὸ ἐν ἀπαιωρισθέν ἐναυάγησεν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ. Δά-
σοι ἀρχιτέττα νήφανοις ἐπεισέβαλον τῶν στεγῶν
ἐκσφενδονισθεῖσαι, διετρύπησαν ἔως καὶ αὐτὰς τῶν ἐρ-
γαστηρίων τὰς θύρας, καὶ πολλὰς σίκια κατέπεσον. Ατ-
φίνομεν ἄλλα συμβάντα τῆς ἀπιστεύτου δυνάμεως καὶ
ἀγριεύτητος τῷ τυφώνῳ.

ΠΟΡΦΥΡΟΥΝ ΧΡΩΜΑ.

Οἱ μεγαλουργοὶ Φοίνικες, οἵτινες οὐ μόνον τὰ γνω-
στὰ περάλια τοῦ παλιοῦ κόσμου ἐπεσκέπτοντο ἐμπο-
ρεύομενοι, ἀλλ' ἐτόλμησαν νὰ ἐξέλθωσι καὶ ἐξ ὧν στη-
λῶν πρὸς ἐμπορείαν, αὐτοὶ ἀνεκάλυψαν καὶ τὸ περί-
φημον παρὰ τοὺς ἀρχαῖς πορφυροῦν γρῦπα, ἢ εὐ-
ρεσις τοῦ ὅποιου λέγουσιν, ὅτι ἐγίνεν ἐκ τίνος κυνός,
οὐτίνος φρεγόντος κορυφῆς ἐγένοντο τὰ χειλον πορφυρᾶ-
την ἄρα ὥλη τις ἐρυθρὰ εύρισκομένη ὥλιγη ἐντὸς τῶν
κογχυλῶν, ἀλιευομένων εἰς τὰ περάλια τῆς Συρίας καὶ
πρὸ πάντων ἐν τῷ Ἀρετίκῳ κύλιπῳ τοῦ χρωματοῦτο
ἐπωλεῖτο εἰς ὑπεράγκους τιμὰς διὰ τὴν δυστολίαν ἡτὶς
συνάδεις τὴν ἀλίευτιν, καὶ διὰ τὴν ὥλιγην ποιότητα
τῆς τοιαύτης βιαστῆς, ἡτὶς ἐννυπῆρχεν εἰς τὰ ὅστρακα ταῦ-
τα. Κατ' ἀρχὰς τὸ μετεχειρίζοντο μόνον οἱ βιστιλεῖς τῆς
Περσίας, βάφοντες δι' αὐτοῦ τὰς χλωμύδας των, αἵτινες
ἐλέγοντο καὶ πορφύραι, καὶ ἀλουργίδες, [ἄλος, ἄλς, καὶ
ἔργον ἐργάζομαι], ὡς ἐξγρόμεναι ἐκ τῆς θελάσσης (α).

(α) Ἡρώτησέ τις ἐξεταζόμενον μαθητὴν πόθεν παρά-
γεται τὸ ὄνομα ἀλουργὸς, καὶ διὰ τὴν ἀγνοιαν τοῦ μα-
θητοῦ ἐξήγησεν αὐτὸς ὁ ἐρωτήσας τὸ πρόχυμα. Οἱ δὲ Δι-
δόκουαλος — δὲν εἰραι μπογιατῆς ὁ μαθητὴς (!) ἀ-
πεκρίθη, ἀφοῦ οὐδὲ αὐτὸς τὸ ἐγνώριζε καὶ ἐσιώπα πρό-
τερον.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐφόρουν πορφύρας καὶ ὅπους ιδίως
ἐτίμα ὁ βασιλεὺς, καὶ οἱ ὄποιοι ἐλέγοντο Φοίνικισται
Βασιλεῖοι. Μετὰ ταῦτα ἔγινε τόσον κοινὸν, ὥστε τὸ
ἐφόρον καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ
πᾶς ἄλλος μεγιστὴν [ἀξιωματικὸς], ἔτι δὲ καὶ ὁ
Πατριάρχης καὶ οἱ Αὐτοκρεῖς, οἵτινες καὶ μέχρι σήμερον
μεταχειρίζονται τὸ χρώμα τούτο εἰς τοὺς Μανδύ-
ας των.

Οἱ Φοίνικες δῆμοις χροῦνται ἐγνώρισαν τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀ-
φονίκην τοῦ πορφυροῦ τούτου χρώματος (τὸν Πρινο-
κόκκον ή Πρινοκόκκι) ἀφήσαντες τὴν τῶν κογχυλῶν
ἄλιεναν ἐμπορεύοντο τὸ ἐξ Ἐλλάδος, τὸ ὄποιον ἐπώλουν
εἰς τὴν Περσίαν, ὅπον καὶ ὡς αὐτῶν τῶν κογχυλῶν, ἐκ τοῦ
ὅποιού πόσον ἐπλούτησαν, ἔκαστος δύναται νὰ εἰκάσῃ.

Ο ΧΑΡΩΝ.

Περὰ τὸ γεῖλος τῆς Αχερούσιας λίμνης περιεφέρε-
το μακρὰ καὶ ἀτακτα βίβωρ ὁ Χάρων. Οἱ ὄφθαλμοὶ
αὐτοῦ ἐσπινθροδόλουν, αἱ παρειαὶ ἡσαν ἐξωγκωμέναι,
τὰ γυλίνη ἐκινοῦντο σπασμωδιῶς, καὶ ὅλες ἐδείκνυεν
ἀγανάκτησιν καὶ ἀπελπισιαν. Οἱ πιστωταί μου, ἔλεγεν,
ἀδικητίως καθ' ἡμέραν ἀποστέλλουσι ζητοῦντες διὰ
τῶν εἰσπρακτόρων αἴτων ὁ μὲν τῆς ἀγκύρας τὸ ἀντίτι-
μον, ὁδὲ τοῦ ἴστιου, ὁ ἄλλος τῆς πίσσης, καὶ ἄλλος
ἄλλου, γωρὶς μὲν νὰ ἔχω ἐγώ οὐδὲ ἔνα ὀδούλον, αὐτοὶ
δε διύλου φερόμενοι ἀρμοδίως πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπορί-
αν. Ἄλλοτε, ω, ἄλλοτε πόσον εύτυχες ἡσαν οἱ καιροί,
καὶ οὐ; οὐδὲ νύκτα, οὐδὲ ἡμέραν ἀνεπαύμην ἐκ τοῦ
πλήθους τῶν κτερηρυμένων νεκρῶν! εἰς δὲ τὴν παροῦ-
σα ἐποχὴν; οἷμοι, οὐδὲ τοῦ καπνοχότου μου τὸ ἐξ-
δόν ἐσπικονομῶ. Μίλις πότε καὶ πότε κατέρχεται τις
ἐδὼ, καὶ οὗτος πτωχὸς καὶ ῥακενδύτης, τοὺς ὅποιούς καὶ
ἀγκάρασμα καὶ νὰ διεπορθεύειν προίκα, ὡς ἐκεῖνον τὸν
κατάρατον Διηγένην! Καὶ διῶ; οἱ πιστωταί μου, καὶ τοι
γιωρίζουσι τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων καταστασιν,
φέρονται δῆμοις ὡς ἀνίλεοι βιεσταῖ, ὥστε θέλω ἀναγκασθῆ
ν' χρήσω πλέον κατίτον τόπον τούτον καὶ τὴν δυστυχῆ
ταύτην ἐργασίαν, καὶ τὸ πορθμεῖον τοῦτο εἰς τοὺς ἀπη-
νεῖς βιαστάς μου, εἰς τοὺς ὄποιούς ἐλπίζω ὅτι ἀναλα-
γοῦσιν ἐν τοῖς ἐπατάν, ἐπατάν, ἐπατάν ἐπιπολήσωσιν αὐτό. Τί τὰ κά-
μω ςτόλος; μὴ καὶ οἱ θυντοὶ δὲν καταφεύγουσιν εἰς τὸ
εἰσχατον τούτο μέτρον, εἰ καὶ πολλάκις μέσον ἀδίκου πλου-
τισμού; Μολονότι ἐγώ, μάρτυς ὁ Ζεύς καὶ πάντες οἱ Θε-
οί, δὲν ἔχω οὐδὲ δουλόν. Οἱ έρμηταις ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ οὐ-
ρανοῦ κατήγετο μυριάκις τῆς ἡμέρας, καὶ σήμερον ἡ
κατάλειται που γχινος; κοιμώμενος, ἡ εἰς καφφενεύόν τι
διημερεύει, ἡ κτικταγίνεται. Τις τινας ἀπὸ τὰς συνήθεις
τοῦ Διὸς ὑπηρεσίας.

Ἀπὸ τοὺς πικροὺς τούτους λογισμοὺς μόλις ἀνένψεν,
ὅτε ἡθαύμη τὴν γέιτα τοῦ Ἐρμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄμονού αὐτοῦ,
καὶ ἡκουσε καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνου.

Καλῶς ἡλθεῖς, φίλαταν Ἐρμείδιον, καλῶς ἡλθεῖς, καὶ
πέθεν μοὶ τούτους καὶ τόσον ἐγκαίρως;

— Χάρων, Δὲν εἶναι καιρὸς λόγων ματαίων, διότι
ειχόμει καὶ ἀνέλθω, διὰ νὰ φέρω καὶ ἄλλους.